

vestindiske Øer. Disse Stationer skulle dels have Betydning for Erhvervslivet, dels i videnskabelig Henseende. Jeg kunde ønske at erfare, om de Ministre, under hvilke disse Sager høre, ere tilbøjelige til at yde den Understøttelse, her er nødvendig — der kan jo ikke ske ret meget her i Landet uden Statsunderstøttelse —, for at disse Stationer kunne komme til at eksistere. Jeg tror, at der her foreligger et Formaal af en vis international Karakter, som det var ønskeligt at se fremmet. Naar vi nu en Gang have Kolonier, overgaar det vel ikke vore Kræfter at gøre et og andet for at forbedre Forholdene derude, og det kan maaske ogsaa være af almindelig Interesse for den øvrige Verden, at der oprettes saadanne Stationer.

Jeg skal nu henvende mig med et Par Ord til den højtærede Justitsminister. Jeg skal ikke tale om den højtærede Justitsministers store og gode Handlinger ved Forelæggelsen af de sociale Reformforslag. Men da jeg i Fjor lyste efter Tuberkuloseloven, skal jeg udtale min Tak for, at den nu ligger paa Tingets Bord. Dersom det skulde lykkes os i denne Valgperiode at gennemføre de nu forelagte sociale Reforme, vilde det betyde, at der i denne Valgperiode var gjort et betydeligt og værdifuldt Arbejde. Jeg skal saa sige et Par Ord om Domstolene i Anledning af, at den højtærede Justitsminister ønsker, at der skal ansættes et Par Ferie-Assessorer ved Kriminalretten eller gives Honorarer for, at et Par Assisterer fra Ministeriet kunne blive konstituerede som Assessorer i Feriemaaederne, hvilket er nødvendigt, for at Assessorerne kunne faa Ferie. Dette er jo ikke nogen principiel heldig Maade at lave Dommere paa. Af Motiverne ser jeg, at Grunden er den, at de nuværende Assessorer ere saa overhængte, at de ikke kunne faa Ferie uden saadanne Konstitutioner. I Motiverne til den midlertidige Straffelov, som af Justitsministeren er forelagt i det høje Landsting, hedder det — jeg maa maaske med Formandens Tilladelse oplæse et Par Ord: „Det store Pres af Forretninger, hvorunder Kriminalrettens Dommere arbejde, kræver med Nødvendighed, at de ikke altid paa den enkelte tilmed mindre Sag kunne anvende en saa indgaaende Undersøgelse, som det under andre Forhold vilde være Tilfældet.“ Jeg vil tillade mig den almindelige Betragtning, at hvis man vil have vor nuværende Retspleje, saa længe vi have den, til at virke paa tilfredsstillende Maade, maa man ikke be-

byrde Dommerne med saa stort et Pres af Forretninger, at de ikke ere i Stand til at anvende en indgaaende Undersøgelse paa den enkelte Sag. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister og det højtærede Finansudvalg og det høje Ting ville være enige heri. Konsekvensen af, at Presset er saa stort, at man ikke med de nuværende Kræfter kan anvende en indgaaende Undersøgelse paa den enkelte mindre Sag, er, at man maa forøge disse Kræfter. Der trænges altsaa i Virkeligheden til en Forøgelse af Assessorernes Antal i Københavns Kriminal- og Politiret, og det i dette Øjeblik, hvad enten vi faa Retsreformen vedtagen eller ikke. Lad mig tage et andet Eksempel fra Viborg Overret. Antallet af de Sager, der bringes indenfor denne Ret, er i 5 Aar vokset fra 423 til 535, hedder det i Finanslovens Motiver, og som Følge af dette Tillæg til Forretningerne af 25 pCt. anmoder man om at faa et lille Tillæg til Skriverhonoraret. Det forekommer mig heller ikke, at der her er nogen fornuftig og logisk Forbindelse mellem Præmisserne og Konklusionen. Er Sagernes Antal vokset fra 400 til 500 i Løbet af 5 Aar, vil det sige, at hvis 8 Assessorer kunde gøre Fyldest for 5 Aar siden, kræves der nu 10. Hvis man af en saadan Forøgelse af Sagerne vil tage Anledning til at forøge Assessorernes Antal med een fast Dommer, vil man derfor i alt Fald kun delvis imødekomme de Krav, som Sagernes Vækst naturlig maa medføre. Ogsaa denne Omstændighed vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Jeg vil sluttelig sige: Jeg for mit Vedkommende tænkte, den Gang Historien om Alma Bondesen kom op: Det kommer naturligvis for en ret væsentlig Del deraf, at de Herrer Kriminalretsassessorer have saa meget at bestille, at de ikke ere i Stand til i det Omfang, som det vilde være rigtigt, at beskæftige sig med den enkelte Sag. Der kræves i Virkeligheden til en omhyggelig kriminel Undersøgelse, at man kan anvende en hel Del Opmærksomhed paa den, at man, om jeg saa maa sige, gentagne Gange kan revidere sin Opfattelse af Sagen. Men naar man har travlt med 29 andre Sager, bliver dette umuligt, og saa kommer man til at gaa paa den Opfattelse, man først har dannet sig, og saa bliver Resultatet ikke altid tilfredsstillende. Naar jeg i dette Øjeblik staar som Talsmand for flere Overdommere, gør jeg dette ikke for Etatens Skyld, men for Befolkningens.

Nu tror jeg i tilstrækkelig lang Tid